

ת"פ 5801/03/18 - מדינת ישראל נגד השאם עספור

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 5801-03-18 מדינת ישראל נ' עספור(עציר) 9 ספטמבר 2021
לפני כבוד השופטת אילה אורן

המאשימה	מדינת ישראל
הנאשם	נגד השאם עספור

הכרעת דין

כתב האישום והשתלשלות ההליכים

1. הנאשם הואשם כי ביום 17.12.2017 בשעה 18:30, בעת ששהה בביתו בטירה, על רקע כעסו על אמו הגב' לילא עיראקי (להלן: "המתלוננת"), גידף אותה ובעט בשרפרף לעברה, וכתוצאה מכך נשבר השרפרף. אל המקום הגיעה נידת משטרה והנאשם עוכב לתחנת המשטרה בטייבה (להלן: "התחנה").
2. בעת ששהו בתחנה המתלוננת, מר מוחמד עקל גיסו של הנאשם (להלן: "הגיס") ומר מוחמד עספור אחיו של הנאשם (להלן: "האח") (להלן יחדיו: "בני המשפחה"), ובהיות הנאשם בחדר המעוכבים בתחנה החל האחרון להשתולל, בעט בקיר, קילל ואיים על בני משפחתו באומרו, כי הוא יזיין אותם וישרוף את רכביהם. אז ניסה השוטר ירין אנג'ל (להלן: "השוטר ירין") להרגיע את הנאשם, אך הנאשם ניסה לצאת בכוח מהחדר, ולכן הודיע לו השוטר ירין כי הוא עצור. הנאשם המשיך להשתולל והתנגד למעצרו עד אשר נאזק.
3. בהמשך, בעת חקירתו, אמר הנאשם לחוקר אילן אבלביץ: "זאת משפחה זאת, צריך לשחוט אותם", וכן אמר: "רק אלוהים יודע מה אני אעשה".
4. בגין המעשים המיוחסים לו הואשם הנאשם בביצוע עבירות היזק לרכוש במזיד, איומים כלפי משפחתו והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, לפי סעיפים 192, 451 ו- 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").
5. ביום 26.5.2020, לאחר מספר דיונים שנדחו, לרבות בשל אי התייצבות הנאשם ובעטיו של דיון בבקשה לקבלת חומרי חקירה, כפר הנאשם במיוחס לו וטען כי הוא לא בעט בשרפרף לעבר המתלוננת, הגם שהתווכח עמה. הנאשם הכחיש את האמירות שיוחסו בהיותו בתא המעוכבים. בנוגע לאמירותיו בחקירה, טען שבני

משפחתו לא שמעו אותן, וכי ממילא האמירות לא מבססות עבירת איומים. לפיכך נקבע מועד לשמיעת ההוכחות ביום 21.9.2020.

6. מעת לעת נדחו הדיונים, בין היתר בשל נגיף הקורונה, וביום 11.4.2021 הובא הנאשם לדיון ע"י שב"ס באמצעות ויעוד חזותי (בהיותו עצור בהליך אחר). במעמד זה עתר הנאשם לדחיית הדיון, על מנת שההוכחות יישמעו בנוכחותו הפיזית. לפיכך נדחה הדיון ליום 1.6.2021, אז נשמעו פרשת התביעה ופרשת ההגנה. ביום 12.7.2021 נשמעו סיכומי המאשימה בעל-פה, ולבקשת ב"כ הנאשם הוגשו סיכומיו בכתב ביום 28.7.2021.

טיעוני הצדדים

7. ב"כ המאשימה, עוה"ד רוני אלסטר, טענה כי העובדות המיוחסות לנאשם הוכחו מעבר לכל ספק סביר, וביקשה להרשיעו במיוחס לו. נטען כי יש להעדיף את עדויות עדי התביעה, להן הפנתה המאשימה בסיכומיה, אשר מתיישבות זו עם זו ומבססות את עובדות כתב האישום מעבר לכל ספק סביר. כן עתרה ב"כ המאשימה לדחות את עדות הנאשם בהיותה לא מהימנה, בין היתר, בנוגע להסבריו מדוע אמר לחוקר בעת גביית הודעתו: **"המשפחה הזאת צריך לשחוט אותה"**. אשר לטענתו המשפטית של הנאשם כי יש לזכותו מעבירת האיומים בגין אמירותיו בחדר המעוכבים, שכן לא הוכח שהיה מודע כי בני משפחתו שמעו את דבריו, וכך גם אשר לאמירותיו בחקירה - הפנתה ב"כ המאשימה לרע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 96 (2006), וטענה כי יסודות עבירת האיומים הוכחו.

8. ב"כ הנאשם, עוה"ד עמית פרנטי, עתר לזכות את הנאשם מכל המיוחס לו בכתב האישום. בנוגע לעבירת **ההיזק במזיד** בה הואשם הנאשם בגין שבירת השרפרף, נטען כי יש לתת אמון מלא לעדות המתלוננת, ולדבריה כי השרפרף נשבר כתוצאה מבעיטה קלה של הנאשם שלא כוונה כלפיה. לפיכך נטען כי מעשה הנאשם היה אקט של פריקת תסכול, והוא מעשה קל ערך, כך גם בתוצאתו, ומכאן עתר ב"כ הנאשם לזכות את הנאשם מחמת קיומו של סייג "זוטי דברים", לפי סעיף 34 ל^ז לחוק העונשין.

9. אשר לעבירת **האיומים** המיוחסת לנאשם, נטען שיש לזכותו מן הטעם שלא הוכחו יסודות העבירה. ראשית, ביחס לאמירות שיוחסו לנאשם בהיותו בחדר המעוכבים, נטען כי לא ניתן לקבוע כי דבריו הופנו נגד בני משפחתו, משום שהנאשם לא השמיע איום ישיר כלפיהם, לא ציין את שמות "המאוימים", ולא הוכח כי ידע שבני משפחתו שמעו את דבריו. שנית, ביחס לתוכן הדברים, נטען כי קיימת סתירה בין האמירות שיוחסו לנאשם כעולה מעדויות אחיו וגיסו.

10. בנוגע לדברי האיום המיוחסים לנאשם בעת חקירתו, נטען כי יש לתת אמון להסבר הנאשם, שנמסר מייד באותו מעמד, בו הבהיר שלא איים לשחוט את משפחתו, ואמר: **"אני אמרתי צריך לא אמרתי שאני אשחט אותם"** (ת/3 עמ' 3 שר' 27 ואילך). עוד נטען שיש לתת אמון בהסבר הנאשם בעדותו בבית המשפט כשנשאל למה התכוון כשאמר בחקירה: **"[...] אחרי זה רק אלוהים יודע מה אני אעשה"**, והשיב כי כוונתו הייתה שהוא עלול לפגוע בעצמו (עמ' 39 שר' 1).

11. לעניין בחינת יסודות העבירה, נטען ע"י ב"כ הנאשם כי האמירות המיוחסות לנאשם אינן מקימות עבירת אימים, במבחני הפסיקה שקבעו את "**מבחן השליטה**" ו"**מבחן המהות**" (ע"פ 103/88 **ליכמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3), 373 (1989)), ואף לא ב"**מבחן ההקשר**" (ע"פ 6368/08 **זקן נ' מדינת ישראל** (12.7.2010)). נטען כי האמירה "צריך לשחוט" את משפחתו היא "איחול" מוות, והיות שלנאשם לא הייתה שליטה או השפעה על אפשרות התממשות ה"איחול", לאו איום היא. בנוגע ליסוד הנפשי, נטען כי לא הוכחה כוונה מיוחדת של הנאשם "להפחיד אדם או להקניטו".

12. עוד טען ב"כ הנאשם כי משהואשם הנאשם באימים כלפי **בני משפחתו**, יש להוכיח כי האיום נקלט אצל המאויים בעצמו וכי הנאשם היה מודע לכך, ואין די שניקלט על ידי אדם אחר. לכן נטען, כי האיום שמשמיע אדם "לעצמו בלבד", כפי שיוחס לנאשם בחדר המעוכבים, אינו עבירה. בהתייחס לאמירות שהשמיע הנאשם בפני החוקר, נטען כי אף אם יוכח היסוד העובדתי, הרי שהאמירות לא נקלטו על-ידי בני משפחתו של הנאשם, אזי לא הוכח האיום כלפיהם. משמע, לכל היותר עניינו באימים כלפי **החוקר**, ולכן יש לזכות את הנאשם מכל המיוחס לו בכתב האישום.

13. בנוגע לעבירת ההפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו נמנע ב"כ הנאשם בסיכומיו המלומדים מהתייחסות, אף שהצהיר במהלך דיון ההוכחות כי ההגנה תעלה טענה לאי חוקיות המעצר, ולהתנגדות לגיטימית של הנאשם למעצרו. משנזנחה הטענה לא אדרש לסוגיות תיאורטיות.

קביעת ממצאי עובדה

14. אקדים ואומר, כי המחלוקת בסוגיית העובדות המיוחסות לנאשם מצומצמת. עיקר השאלות הצריכות הכרעה נוגע לניתוח הפרשני-משפטי לדברי הנאשם בהיותו בחדר המעוכבים, ולאמירותיו בעת חקירתו באזהרה.

15. ב"כ הנאשם, בהגנותו, לא טען להעדר מהימנות עדי התביעה ולא עתר להתעלם מעדויותיהם. אלא ההיפך, ביקש להסתמך על עדות המתלוננת במלואה. לצד זאת, ב"כ הנאשם טען כי קיים קושי בקביעת ממצאים עובדתיים, ביחס לאמירות המיוחסות לנאשם בחדר המעוכבים, בשל סתירות שנפלו בעדויות עדי התביעה - האח והגיס.

בטרם נצלול לניתוח השאלות המשפטיות שבמחלוקת, אפנה להלן לקבוע ממצאי עובדה.

16. מטעם המאשימה העידו המתלוננת (**ע"ת/3**), אחיו של הנאשם, מוחמד עספור (**ע"ת/4**) גיסו של הנאשם, מוחמד עקל (**ע"ת/2**), השוטרים שלמה חנניה (**ע"ת/1**), ירין אנג'ל (**ע"ת/5**), אילן אבלביץ (**ע"ת/6**), טרבוש וורד (**ע"ת/7**), והשוטר ולדימיר שבקוביץ (**ע"ת/8**). כמו כן הגישה המאשימה דו"חות ומזכרים שערכו השוטרים, את הודעת הנאשם ותמונות שתיעדו השוטרים את בית המתלוננת עם הגעתם. מטעם ההגנה העיד הנאשם, ומטעמו הוגשה הודעת גיסו (**נ/1**).

פרשת התביעה

ע"ת/1 השוטר (בגמלאות) שלמה חנניה

17. ביום האירוע שימש כחוקר בתחנת משטרת טייבה ובשעה 21:00 גבה עדות ממר מוחמד עקל, גיסו של הנאשם אשר סיפר כי הנאשם, שהיה עצור באותה עת בתחנה, איים עליו. עוד סיפר השוטר חנניה כי הוא שמע צעקות מחדר המעוכבים, שם שהה מעוכב יחיד, כשחלק מהאמירות היו בערבית וחלק בעברית. בחקירתו הנגדית הבהיר, כי שמע את המעוכב צועק ודופק על הקיר המשותף הצמוד לחדר החקירות, ואף שהוא מבין ערבית, הוא לא האזין לצעקות ולכן לא הבין בדיוק מה נאמר, אך תיעד את התנהגות המעוכב בעת גביית העדות (נ' 1 שר' 6-9). אשר לאיומים עליהם התלונן הגיס בעדותו בפניו, הבהיר השוטר חנניה כי הגיס סיפר על איומים קודמים ביחס לצעקות ששמע בעצמו (עמ' 18 שר' 32-33).

ע"ת/2 מר מוחמד עקל - גיסו של הנאשם

18. העד סיפר כי ביום האירוע 17.12.2017 בעת ששהה הנאשם בתחנת המשטרה, ולאחר שהעד מסר את הודעתו ועמד ליד יומן התחנה, ביחד עם אמו של הנאשם, המתלוננת, ואחיו של הנאשם מוחמד (ע"ת/4), ליד חדר העצורים, הוא שמע את הנאשם משתולל, ודופק על הקירות והדלתות. עוד סיפר כי שמע את הנאשם אומר: **"שהוא הולך לזיין אותנו ולשרוף את הרכבים"** (עמ' 19 שר' 23 ו-25). העד הבהיר כי הוא מכיר את קולו של הנאשם היות שהוא נשוי לאחותו (עמ' 19 שר' 29). אשר לשאלה כיצד הבין העד כי הנאשם הפנה את איומיו כלפיהם, השיב: **"אנחנו היינו היחידים שם ולפי הסיטואציה"** (עמ' 20 שר' 1).

19. לשאלת התובעת הסביר העד כי הוא הגיע למשטרה לאחר שחמותו - המתלוננת, התקשרה לאשתו וביקשה שיבואו כי הנאשם **"משתולל ושובר את הבית"** (עמ' 20 שר' 4). העד סיפר כי אשתו התקשרה אליו והוא התקשר למתלוננת שסיפרה שהנאשם משתולל ו**"יושב במטבח משחק עם סכין"** (עמ' 20 שר' 4-5), לכן הוא הזעיק את המשטרה.

20. כשהוטחה בעד טענת הנאשם, כי הוא משקר וכי הנאשם לא איים עליהם בתחנה, השיב: **"זה מה שהיה, אין לי אינטרס לשקר. סיפרתי לשוטר מה שהיה באותו רגע, נכנסתי לתחנה ותרגמתי לשוטר בדיוק מה הוא אמר."** (עמ' 20 שר' 13-14).

21. בחקירתו הנגדית אישר העד כי במקום בו עמד, ליד היומן, לא היה לו קשר עין עם הנאשם, אולם הסביר כי המרחק בין המקום בו עמד לחדר בו שהה הנאשם היה כמטר וחצי (עמ' 21 שר' 6-7), ושב וציין כי הוא מכיר את הנאשם אישית וזיהה את קולו (עמ' 21 שר' 19). העד אישר כי ייתכן שהנאשם לא ידע על הימצאותו בתחנה (עמ' 21 שר' 21), ועוד סיפר כי הנאשם אמר את דבריו בשפה הערבית וציטט מילותיו: **"ראח אנילקום, ראח אחרק סיארטקום"**, וכן קילל באומרו **"שרמוטות"** (עמ' 21 שר' 26-27).

22. כשנשאל העד איך זה הגיוני שהנאשם שהיה סגור בחדר צעק, השיב: **"זה מה שהיה באותו רגע בגלל זה נכנסתי ואמרתי שוב לחוקר את מה שהיה. אני לא מוסיף ולא מחסיר."** ולשאלה מדוע אמר כי הנאשם לא הזכיר שמות השיב העד: **"כי הוא לא הזכיר שמות. במצב שהיינו באותו יום מההיגיון הוא התכוון אלינו"**

(עמ' 22 שר' 1). כן אישר העד כי במקום בו עמד יחד עם המתלוננת, אחיו של הנאשם והשוטר ביומן - כולם היו אמורים לשמוע את הצעקות.

ע"ת/3 גב' לילא עיראקי - אמו של הנאשם, המתלוננת

23. המתלוננת סיפרה שביום האירוע היא והנאשם שהו בבית והיו עצבניים. לדבריה, הוויכוח והעצבים עוררו את פחדה, ולכן היא התקשרה לבנה מוחמד וביקשה שיבוא: "[...] **פחדתי קצת אבל הוא לא עשה שום דבר הוא רק ישב ודיבר, הוא לא הרים יד ולא שום דבר**" (עמ' 23 שר' 7-8). כשהיא נסערת בעדותה שבה ואמרה המתלוננת כי הנאשם לא עשה כלום, וכן הביעה רצונה שבנה יזכה לטיפול, התעצבנה ואמרה: "[...] **השוטרים רוצים להפיל אותו?**" (עמ' 23 שר' 27).

24. כשהציגה התובעת למתלוננת את התמונות ב- **ת/1** אישרה האחרונה כי זהו ביתה, וכי השרפרף השבור שצולם (בתמונה 2) נשבר כתוצאה מבעיטה קטנה, אותה הדגימה, אשר בעט הנאשם ש"**לא בכוונה**" (עמ' 24 שר' 1-2). ושוב חזרה המתלוננת והדגישה מיוזמתה, שהנאשם לא בעט בשרפרף לכיוונה, וכי היא עצבנה אותו.

25. המתלוננת הסבירה כי היא לא רוצה שבנה יסתבך וילך למאסר, אלא שיהיה רגוע ויקבל מסגרת טיפולית שתסייע לו, כי היא אוהבת את בנה. לשאלת התובעת אישרה המתלוננת, כי בלהט הוויכוח עם בנה הוא קילל אותה ואמר לה: "**אני נותן לך עד סוף החודש ואני זורק אותך מהבית**" (עמ' 24 שר' 26), והסבירה כי הנאשם שוכר את הבית ומשלם את דמי השכירות, וחזרה ואמרה כי הנאשם "**לא הרים יד על אף אחד, הוא ילד טוב**" (עמ' 25 שר' 1).

26. לבקשת המאשימה המתלוננת הוכרזה כעדה עוינת. בחקירתה הנגדית ע"י התובעת אישרה המתלוננת את שאמרה בחקירתה במשטרה, כי היה לידה כיסא קטן, שהנאשם העיף אותו לכיוונה אבל הוא לא פגע בה ונשבר, אך הסבירה כי הנאשם לא התכוון לפגוע בה (עמ' 25 שר' 23-25). עוד אישרה המתלוננת כי אמרה במשטרה שהיא מפחדת מהנאשם וכי הוא קילל אותה במילה "**שרמוטה**" (עמ' 25 שר' 27-30). לחקירתו הנגדית של ב"כ הנאשם בנוגע לשרפרף העידה: "**אני לא יודעת מה אמרתי לו שהיא עצבנה אותו, הוא הלך ועשה לשרפרף בעיטה קלה. לא עליי**" (עמ' 28 שר' 23-24).

27. לשאלה אם אמרה בחקירה כי הנאשם אמר לה: "**אמא כזאת לא צריכה לחיות**", השיבה כי כל אחד יכול לומר את זה, אבל הוא לא התכוון לכך (עמ' 26 שר' 11-17).

28. העדה נשאלה האם בהיותה בתחנה היא שמעה את הנאשם צועק, והשיבה כי היא לא שמעה (עמ' 29 שר' 9-10). בנוגע לסכינים שתועדו ב- **ת/1** בתמונה 3 הסבירה, כי מדובר בסכינים שמונחים במטבח באופן שגרתי,

והנאשם לא איים עליה באמצעותם, ולא העבירם ממקום למקום: "הם נשארו כמו בתמונה. הוא סתם ישב ושיחק איתם." (עמ' 29 שר' 2).

ע"ת/4 מר מוחמד עספור - אחיו של הנאשם

29. העד סיפר כי הנאשם הוא אחיו הקטן, וכי הוא אדם טוב ולא אלים. ביום האירוע התקשרה אליו אמו וסיפרה לו כי הנאשם לא רגוע ומאיים, ולכן סיפר כי הוא התקשר לגיסו מוחמד עקל, וזה התקשר למשטרה.

30. עוד סיפר כי בהיותם בתחנה שמע את הנאשם "זורק מילים" מרוב עצבים באומרו: "**אני אשרוף לכם את הבתים ואת הרכבים**" (עמ' 30 שר' 20). תוך כך אמר העד כי הוא יודע שאחיו לא התכוון לעשות זאת, אלא דיבר מתוך כעס. כשנשאל מה תגובתו לטענת הנאשם כי הוא לא צעק ולא איים, השיב: "**כל אחד ודעתו. הוא יכול להגיד מה שהוא חושב**" (עמ' 30 שר' 28).

31. בחקירתו הנגדית, אמר העד מיוזמתו: "**אני רוצה אותו בחוץ. זה אח שלי.**" (עמ' 31 שר' 13). וכשנשאל, איך ייתכן שהנאשם איים עליהם אם לא ראה אותם בתחנה, הסביר העד: "**כי אנחנו רק היינו. על מי הוא מדבר?**" (עמ' 31 שר' 28), וציטט בשפה הערבית את דבריו: "**בדחרק סירתכום ודורקום**" (עמ' 31 שר' 32). העד הבהיר כי עמד באותה עת במסדרון בתחנה יחד עם אמו וגיסו.

ע"ת/5 רס"מ ירין אנג'ל בירן

32. בעת האירוע שימש כשוטר סויר בתחנת טייבה, דו"ח הפעולה שערך הוגש חלף חקירה ראשית (ת/2). מהדו"ח עולה כי השוטר ירין התבקש לשמור על הנאשם בעת ששהה בחדר המעוכבים בתחנה ולאחר 20 דקות של המתנה, החל הנאשם לצעוק, לקלל ולנופף בידיו. השוטר ירין שישב בכניסה לחדר המעוכבים, ביקש מהנאשם מספר פעמים להירגע, לשבת ולהמתין בסבלנות עד שיתפנה חוקר, והבהיר לו כי אחרת הוא עלול להיעצר. אך הנאשם המשיך להשתולל, לקלל ולנופף בידיו לכל עבר, וכן בעט בקיר בחדר המעוכבים. לאחר מספר שניות דחף הנאשם את השוטר ירין וניסה לצאת בכוח מהחדר, השוטר ירין הדף אותו הודיע לו שהוא עצור, אך הנאשם המשיך להשתולל ולהתנגד, ויחד עם שוטר נוסף השתלטו עליו השניים ואזקו אותו.

33. בחקירתו הנגדית אמר השוטר ירין כי שמע את הנאשם צועק מחדר המעוכבים, אך לא שמע איומים. הוא ניסה להרגיע את הנאשם והזהיר אותו לבל יעצור אותו אם לא יירגע, אך כשהנאשם דחף אותו וניסה לצאת מחדר המעוכבים החליט לעצור אותו (עמ' 33 שר' 28). לשאלות בית המשפט הבהיר, כי הוא מכיר את השפה הערבית, אך לא על בוריה, וכי הוא לא זוכר מה אמר הנאשם בשפה הערבית, ולשאלה אם הבין מה אמר בזמן האירוע השיב: "**לא. אם הייתי מבין מה הוא אומר בשפה הערבית בזמן אירוע, הייתי כותב**" (עמ' 34 שר' 32).

ע"ת/6 רס"מ אילן אבלביץ - חקר את הנאשם באזהרה

34. סיפר כי שימש חוקר תורן בתחנה, היות שהאירוע היה בשעות הלילה. הודעת הנאשם באזהרה אותה גבה בשעה 22:29 הוגשה (ת/3), וכן שני מזכרים שערך (ת/4 ו- ת/5).

35. בחקירתו הנגדית הופנה החוקר למזכר (ת/4) בו תיעד כי לאחר סיום החקירה נשמע קול של אישה שדיברה בטלפון, ושאל את הנאשם אם לאישה יש קשר אליו והנאשם השיב: **"זה לא קשור אליי, אבל צריך גם לשחוט אותה כי היא מאיימת להכניס מישהו לכלא"**. לשאלת ב"כ הנאשם מדוע ערך את המזכר שאינו קשור לתיק, הסביר החוקר שעשה זאת על מנת להבהיר לבית המשפט את האווירה שהייתה בחדר החקירות (עמ' 35 שר' 31).

36. עוד נשמעו מטעם המאשימה ע"ת/7 רס"מ **טרבוש וורד**, שוטר סיור שהגיע לבית הנאשם, עיכב אותו, צילם את הבית (ת/1) וערך דו"ח פעולה (ת/6). העד נשאל אם ערך תשאול לנאשם מבלי להודיע לו על זכויותיו והשיב כי ערך הפרדה בזירה בין הנאשם למתלוננת, ושאל על הטלויזיה השבורה במקום; ע"ת/8 רס"מ **ולדימיר שבקוביץ**, הוגש דו"ח עיכוב (ת/7) ומזכר שערך בגין הדפסת תמונות של הזירה שצולמו על-ידי השוטר **טרבוש** (ת/8).

פרשת ההגנה

עדות של הנאשם - מר השאם עספור

37. הנאשם סיפר כי הוא בן 33, ופתח ואמר: **"מי שהתקשר למשטרה קודם זו לא אמא, לא אחיות שלי ולא אחי, מי שהתקשר זה היה הבעל של אחותי"** (עמ' 37 שר' 22-23). לגבי האירוע: **"לא היה שום דבר, הכל היה טבעי איכשהו, הטלויזיה הייתה שבורה מאז, מהנכדים, חשבתי שאחי שבר אותה אבל זה היה מהנכדים. העניין זה לא הטלויזיה זה לא מה שנשבר, העניין שהמשטרה באה"** (עמ' 37 שר' 29-30). הנאשם הסביר כי תקופה קצרה קודם לכן לא עבד ולכן היה עצבני על החיים, ולא על אמו, ולדבריו **"בן אדם שאין לו עצבים זה חיה שעוברת בכביש, עצבים יש לכל בן אדם"** (עמ' 38 שר' 3-4).

38. בנוגע למעשים המיוחסים לו בתחנת המשטרה סיפר הנאשם כי הוא הוכנס לחדר המעוכבים, והשוטר "התחיל איתו" דחף אותו, רב עמו, השכיב אותו על הרצפה, הניח רגל על צווארו ואזק אותו ללא סיבה, בעוד שהוא היה בחדר יותר משלוש שעות. בנוגע לטענה שצעק בחדר המעוכבים, הכחיש הנאשם והשיב כי לא אמר דבר, **"לא צעקתי ולא כלום"** (עמ' 38 שר' 20), אלא רק התעצבן על השוטר שדחף אותו. לגבי האפשרות שאחיו, גיסו והחוקר שמעו אותו צועק, הכחיש ואמר כי ייתכן שהם שמעו מישהו שהיה בחוץ וצעק, ועוד אמר הנאשם כי הוא לא ראה את בני משפחתו בתחנה, ולכן לא הייתה לו סיבה לאיים עליהם.

39. כשנשאל הנאשם למה התכוון כשאמר לחוקר **"זאת משפחה זאת, צריך לשחוט אותה"**, השיב בעדותו: **"זה מה שאמרתי. לא אמרתי חייב ולא יודע מה, אמרתי צריך"** (עמ' 38 שר' 31). וכשנשאל למה התכוון כשהוסיף ואמר **"אני אוכיח לכם כל מה שרשום שם שקר אבל אחרי זה רק אלוהים יודע מה אני אעשה"**, השיב בעדותו: **"התכוונתי לעצמי, שאני אצא אני אעשה לעצמי משהו, מה אכפת לי מהם"** (עמ' 38 שר' 31).

39 שר' 1).

40. בחקירתו הנגדית הכחיש הנאשם שהוא ואמו לא הסתדרו בתקופה עובר לאירוע, טען שהוא מסתדר עמה תמיד, ולא קילל אותה ביום האירוע. כשנשאל מדוע היה עצבני אמר: **"עצבני על מה? זה על תחום מסוים. כן הייתי עצבני על משהו. מתוך עצבים נגדתי ברגל בשרפרף, זה לא היה בכוונה לפגוע בה"** (עמ' 39 שר' 29-30). כשנשאל האם השרפרף נשבר בעצמו ענה **"כן. הוא נשבר אבל הוא עשוי מגומי. הוא נשבר לבד"** (עמ' 39 שר' 32).

41. בחקירתו הנגדית הכחיש הנאשם פעם נוספת כי הוא השתולל בתחנה, בעט בקיר וקילל, אלא שב וטען כי השוטר **"נתן לי בחדר מכות"**, וכשנשאל אם הגיש תלונה, השיב בשלילה (עמ' 40 שר' 9-15). ועוד כשנשאל בחקירתו הנגדית על דבריו בחקירה **"זאת משפחה זאת, צריך לשחוט אותם"** והוטח בו כזה דבר איום, אמר הנאשם: **"אני לא אמרתי דבר כזה"** (עמ' 41 שר' 22).

קביעת ממצאי עובדה

42. הנאשם הותיר רושם שלילי ביותר. בעדותו ניכר כי היה סוער למדי, הנאשם הרים את קולו מספר פעמים, פנה לאמו תוך כדי העדות בשאלה אם הרביץ לה, וכשנשאל אם הוא עצבני, הכחיש זאת. בחינת תוכן עדותו מציירת תמונה עגומה של חוסר אמון בנאשם, בין היתר בשים לב כי הוא לא בחל באמירת שקרים בוטים. כך למשל בנוגע להתנהגותו בתחנה. הנאשם הכחיש כי הוא השתולל, צעק או בעט בקירות, אף ששוטרים בתחנה הבחינו בכך והעידו על כך מידיעתם האישית, זאת נוסף על בני משפחת הנאשם. זאת ועוד, ניסיונו של הנאשם לתת הסבר לצעקות ששמעו השוטרים כאילו הגיעו מבחוץ לא היה מרשים, בלשון המעטה. שקר בוטה ומשמעותי נוסף עלה בתום חקירתו הנגדית. הנאשם הכחיש, באופן תמוה, את אמירתו בחקירה: **"זאת משפחה זאת, צריך לשחוט אותם"** אף שבעדותו הראשית אישר את דבריו ונתן להם הסבר. בדומה עשה הנאשם גם בנוגע לאירוע עם השוטר ירין בחדר המעוכבים. הנאשם הציג את עצמו כקורבן, כמי שלא עשה דבר ולא אמר כלום, בעוד שהשוטר הוא שדחף אותו, השכיב אותו על הארץ, הניח רגל על צווארו ואזק אותו ללא כל סיבה.

43. מכל הטעמים הללו מצאתי לדחות את עדות הנאשם בחוסר אמון מוחלט, וממילא לא לתת משקל להסבריו בהתייחס לדברי האיום המיוחסים לו.

44. בנוגע לעדויות עדי התביעה, אחיו וגיסו של הנאשם הותירו רושם חיובי ומהימן. בהחלט ניכר כי השניים לא ששו להעיד נגד הנאשם- בן משפחתם מחד גיסא, ואולם אמירת האמת הייתה חשובה להם, מאידך גיסא. הרושם שהתקבל משניהם הוא של מסירת עדות עניינית ותמציתית, שהיא עדות אמת. למעשה גם ב"כ הנאשם בסיכומיו לא הטיל דופי במהימנות גרסאות עדי התביעה. לטענת ב"כ הנאשם יש קושי לקבוע מה הייתה אמירת האיום של הנאשם בזמן ששהה בחדר המעוכבים, בשל הסתירה בין שני עדי התביעה והטענה כי אחיו של הנאשם נסמך על דברים שמסר לו גיסו. אני סבורה אחרת. ראשית, בנוגע לאחיו של הנאשם, הקונפליקט האישי במסירת עדות מטעם המאשימה ברור, והוא אף הדגיש זאת **"ברחל בתך הקטנה"**. אין ספק בליבי כי לו לא שמע את דבר האיום בעצמו, היה אחיו של הנאשם מעיד על כך. שנית, בנוגע לסתירה בין האמירות, בעדותו סיפר הגיס כי

הנאשם איים "לזיין אותם ולשרוף את מכוניותיהם": **"ראח אנילקום, ראח אחרק סיארטקום"** (עמ' 21 שר' 26-27). ואילו האח סיפר כי הנאשם איים לשרוף את המכוניות שלהם והבתים שלהם: **"בדחרק סיירטכום ודורקום"** (עמ' 31 שר' 32). למען הזהירות, לטובת הנאשם, אף שהסתירה בין האמירות אינה משמעותית ורוח הדברים שמסרו שני העדים זהה, אאמץ את האמירה המאיימת המיוחסת לנאשם על ידי הגיס והאח במשותף, דהיינו כי הנאשם אמר: **"אני אשרוף את המכוניות שלכם"** (כלומר **"ראח אחרק סיארטקום"** או **"בדחרק סיארטקום"**). ועוד יובהר, כי מקובלות עליו עדויות האח והגיס שזיהו את קולו של הנאשם בוודאות בעת שהיה בתחנה, קילל, צעק והשתולל.

כממצא עובדתי אקבע, כי הנאשם התפרע והשתולל בהיותו בחדר המעוכבים, קילל, צעק ולא נרגע גם כשהתבקש לעשות כן מספר פעמים על ידי השוטר ירין.

45. לענין השאלה למי הפנה הנאשם את האמירה **"אני אשרוף את המכוניות שלכם"**, אכן כנטען הנאשם לא נקב בשמות, ואין ראיה כי הבחין בבני משפחתו בהיותם בתחנה. עם זאת, מצאתי לאמץ את עדויות עדי התביעה כי האמירה הופנתה כלפיהם. ראשית, משום שההרגשה הוודאית של בני המשפחה מדברת בעד עצמה ויש לה משקל ממשי בהבנת כוונת דבריו של הנאשם. שנית, משום שהדברים מתיישבים עם כעסו של הנאשם על כך שעוכב לתחנה בגלל שגיסו הזעיק את המשטרה - כפי שאמר מיד בפתח עדותו. שלישית, וזה העיקר, משום שהמסקנה כי התכוון לבני משפחתו משתלבת בבירור עם האמירות שאמר נגדם בחקירתו, זמן קצר לאחר צעקותיו בחדר המעוכבים.

46. ולא למיותר להוסיף, כי הנאשם הכחיש את האמירה המאיימת המיוחסת לו בחדר המעוכבים, ולכן הוא נותר ללא הסבר למי התכוון באומרו (בשפה הערבית): **"ראח אחרק סיארטקום"** או **"בדחרק סיארטקום"**.

47. בהמשך לכך, ובנוגע **לעבירת הפרעה לשוטר**, מקובלת עליו עדותו של השוטר ירין בנוגע להתנהגות הנאשם בחדר המעוכבים, שלא שעה לבקשה להירגע, בעט בקיר, דחף את השוטר, ניסה לצאת מהחדר בכוח, ולא נרגע גם לאחר שהוזהר שאם ימשיך בהתנהגותו ייעצר. היות שב"כ הנאשם לא הטיל דופי במהימנות עדויות השוטרים, ולא נטענה טענה בנוגע לאי חוקיות העיכוב והמעצר של הנאשם, הרי שהוכחה התנהגותו הפרועה של הנאשם בחדר המעוכבים, התנהגות העולה לכדי עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, כמיוחס לנאשם בכתב האישום.

48. לענין עבירת **ההיזק במזיד**, הנאשם הודה בשבירת השרפרף בבעיטה. בדומה לנאשם, העידה המתלוננת כי הוא לא בעט את השרפרף לעברה, וכי היה זה אקט של תסכול ועצבים - וזאת מצאתי לאמץ. ודוק, נתתי דעתי כי המתלוננת לא הייתה עקבית בעדותה בבית המשפט היות שאישרה את אמיתות התלונה שמסרה במשטרה ואת העובדה כי הנאשם בעט בשרפרף לכיוונה. משנותר ספק בשאלה זו אאמץ את הגירסה המקלה עם הנאשם, בה הודה.

49. אשר ליסודות העבירה, היות שאדם מוחזק כמתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו, הוכחה העבירה בגין היזק

במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין, כמיוחס לנאשם בכתב האישום.

בהמשך אתייחס לטענת ב"כ הנאשם כי המעשה הוא בבחינת "זוטי דברים" המצדיק את זיכוי הנאשם מעבירה זו.

הפרק המשפטי

כללים לבחינת עבירת האיומים

50. עבירת האיומים הוגדרה בסעיף 192 לחוק העונשין, שזהו לשונו:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

51. תכליתה של עבירת האיומים היא להגן על שלווה נפשו וביטחונו של הפרט, על חופש הפעולה והבחירה שלו, אף שיש בכך הגבלה וצמצום של חופש הביטוי. זוהי **עבירה התנהגותית** שאינה דורשת הוכחת תוצאה של פגיעה בערכים המוגנים, או כי המאיים השיג מטרתו וגרם להפחדה, או הקנטה של המאויים. עצם האיום בפני עצמו, אם בוצע **בכוונה** להפחיד או להקניט ונקלט בחושיו של אחר, אף אם אין לו זיקה למושא האיום, מקים עבירת איומים (רע"פ 8736/15 **צוברי בר נ' מדינת ישראל** (17.1.2018)).

52. המבחן לגיבוש עבירת האיומים הוא **אובייקטיבי**, משמע, כי על-מנת לקבוע אם תוכן ביטוי עולה כדי איום יש לבחון אם יש באמירה או במעשה כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנעליו של המאויים, אף אם המאויים לא חש אימה (ע"פ 237/53 **כהן נ' היועץ המשפטי**, פ"ד ח 295 (1954)).

53. **היסוד העובדתי** בעבירת האיומים הוא עצם העברת מסר מאיים הפוגע בערכים המוגנים, שלא כדין, ובחינתו מחייבת עריכת איזון עם עקרון העל של חופש הביטוי (ע"פ 3140/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (30.4.2012)).

54. כפי שעמד על כך ב"כ הנאשם בסיכומיו המלומדים, בע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373 (1989) (להלן: "פרשת ליכטמן"), נקבעו כלים לבחינת ההתבטאות הנדונה, בראשם "**מבחן המהות**" של האמירה, בשילוב עם "**מבחן השליטה**" של הנאשם בהתממשותה. בהמשך נקבע בפסיקה "**מבחן ההקשר**" בו נאמרה האמירה. כך במילותיו של כב' השופט נ' הנדל (כתוארו אז) בע"פ 6368/09 **זקן נ' מדינת ישראל** (12.7.2010):

"לצד מבחן השליטה ומבחן המהות שהובאו לעיל ניתן להציע מבחן אחר, אשר לטעמי יסייע במלאכת ההכרעה בתיק זה - מבחן ההקשר. על פי המבחן המוצע יש לשאול שלוש שאלות: האחת, מה אמר. השנייה, מי אמר. השלישית, מדוע אמר. מבחן ה'מה' מתמקד בשאלת

מעשה העבירה. כמובן, ניתן לבצע פעולת איום גם ללא מילים אלא באמצעות סימנים או התנהגות אחרת. ברם, פשיטא, ללא מעשה - אין עבירה. מבחן ה'מי' נועד לבדוק את הקשר בין הנאשם לבין מעשה האיום. בדרך זו ניתן ללמוד על אופיו של מעשה האיום. מבחן ה'מדוע' מטרתו לבחון את הכוונה העומדת מאחורי המעשה כנדרש בפלילים. יש לשקלל את שלושת המבחנים - מה, מי ומדוע - על מנת להגיע להכרעה האם בוצעה עבירת איום."

ועוד נקבע כי יש לבחון אם איום הוא ביטוי שלא כדון, היוצא מגדרי אמירה או "אזהרה מותרת", בהתאם למסר הגלום בו, אם נועד להטיל אימה (ע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 408 (1998)).

55. **היסוד הנפשי** הדרוש בעבירת האיומים הוא קיומה של "**כוונה מיוחדת**" להפחיד אדם או להקניטו. יסוד זה יכול להיבחן על-פי הלכת הצפיות, כאשר השאלה היא אם המאיים צפה בהסתברות גבוהה עד כדי קרובה לוודאות, כי דבריו עלולים להפחיד את שומע האיום (ע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 408 (1998)).

כך נקבע ברע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 96 (2006) (להלן: "הלכת לם"), מפי כב' השופטת ד' בייניש (כתוארה אז):

"ביסוד הנפשי של העבירה נכללת הלכת הצפיות. מטעם זה ניתן לקבוע כי גם אם המאיים לא התכוון להפחיד או להקניט את קולט האיום, אלא אדם אחר, הרי די בכך שהמאיים צפה ברמת הסתברות גבוהה כי דבריו עלולים להפחיד גם את קולט האיום כדי שתתבצע בכך עבירת איומים מושלמת."

56. עוד הותוו בהלכת לם כללים מנחים לבחינת ההתבטאות או ההתנהגות המאיימת לפי מכלול הנסיבות שבהן הושמעו:

"[...] כפי שצינו לעיל, המבחן שבית המשפט מפעיל בבוחנו ביטוי החשוד כאיום הוא מבחן של אדם מן היישוב הנמצא בנעליו של המאיים, דהיינו באותן נסיבות שבהן היה נתון המאיים. בית המשפט אינו בוחן את הביטוי במנותק מסביבתו, אלא הוא בוחן את מכלול הנסיבות שבהן נמסר הביטוי, ובהן זהות המאיים והמאויים, הקשר או מערכת היחסים ביניהם, הרקע לביטוי וכן ההתרחשויות או התוצאות שבאו לאחר הביטוי."

57. בית המשפט העליון התייחס בהלכת לם, למקרה בו האמירה המאיימת הושמעה באוזני אדם אחד, שהוא לא מושא האיום, כבעניינו, וקבע כי עבירת האיומים משתכללת אף במצב כזה:

"נסכם ונאמר אפוא כי אמירה המושמעת באוזני אדם אחד וקיים בה מסר של פגיעה באדם אחר יכולה לעלות כדי איום אסור כלפי קולט האמירה, ואין הכרח בהוכחת 'זיקת עניין' בין המאויים לקולט האיום לבין מושא האיום. בנסיבות מן הסוג שעמדנו עליו, קולט האמירה הוא

עצמו המאויים, ולפיכך אין צורך שהאיומים יגיע לאוזניו של מושא האיומים כדי שתתקיים עבירת איומים מושלמת. אכן, בנסיבות כאלה ייתכן כי מושא האמירה אף הוא יהיה בגדר מאויים. עם זאת לצורך הרשעה בעבירת האיומים די בכך שניתן לקבוע כי קולט האמירה הוא המאויים בשל כוונת המאייים להפחידו, ואין הכרח להוסיף ולבחון אם עבירת האיומים הושלמה הלכה למעשה גם כלפי מושא האמירה".

מן הכלל אל הפרט

58. כאמור, קבעתי כי הנאשם הובא לתחנת המשטרה, לאחר שהגיעה לביתו ניידת שהוזעקה על ידי גיסו, לבקשת המתלוננת. בהיותו בחדר המעוכבים השתולל הנאשם, קילל, בעט בקיר וצעק בערבית "אני אשרוף את המכוניות שלכם". אמירה זו הפנה הנאשם לבני משפחתו, אף שלא הוכח כי היה מודע לכך שבני משפחתו נמצאים בתחנה וכי שמעו את צעקותיו.

59. בעת גביית עדותו באזהרה (ת/3 החל משר' 26 ואילך) אמר הנאשם, את הדברים שלהלן:

"חוקר: היית בקריז."

הנאשם: אין לי שום בעיות עם סמים ואני לא משתמש בסמים. זאת משפחה זאת, צריך לשחוט אותם."

חוקר: אתה מבין שאתה מאיים על המשפחה בנוכחות שלי ואני שומע אותך.

הנאשם: אני אמרתי צריך לא אמרתי שאני אשחט אותם."

בהמשך החל משורה 57 ואילך:

חוקר: מתיק החקירה עולה שאתה משתמש בסמים.

הנאשם: לא משתמש.

חוקר: אתה מוכן בדיקת שתן.

הנאשם: כן, דם שתן הכל עד הסוף, אני הוכיח לכם כל מה שרשום שם שקר אבל אחרי זה רק אלוהים יודע מה אני אעשה."

חוקר: אתה מבין שהדברים האלה שאתה אומר הם הדברים שכלל הנראה גורמים למשפחה שלך לפחד ממך.

הנאשם: זה לא אומר כלום זה אומר שיש לי משפחה בת זונה!!! עשתה את זה כבר לאבא שלי."

ובהמשך החל משורה 73 ואילך:

חוקר: מתיק החקירה עולה שפה בתחנה במשטרה כאשר היית בתא מעוכבים צעקת איומים שתשרוף בתים ומכוניות מה אתה אומר על זה?

הנאשם: שומר על זכות השתיקה."

60. המאשימה ייחסה לנאשם ביצוע עבירת איומים כלפי משפחתו בנוגע לכלל האמירות המיוחסות לו יחד, הן בחדר המעוכבים והן בחקירתו משאמר: **"זאת משפחה זאת, צריך לשחוט אותם"** ו"רק אלוהים יודע מה

אני אעשה. ב"כ הנאשם טען כי האמירה "צריך לשחוט אותם" לאו איום היא, משום שזו "משאלת מוות" שאין לנאשם שליטה בה, וממילא הסביר כבר בחקירתו שלא אמר כי הוא זה "שצריך לשחוט את משפחתו". ולעניין אמירת הנאשם בחקירה: **"רק אלוהים יודע מה אני אעשה"**, נטען כי יש לקבל את הסברו של הנאשם בעדותו כי התכוון לפגוע בעצמו.

61. כאמור, דחיתי בחוסר אמון מוחלט את הסברי הנאשם לאמירותיו המאיימות, ובאשר לאמירה כי "צריך לשחוט" את משפחתו, אין מדובר ב"איחולי מוות" או "ניבוי מוות" (ולא דומה ענייננו לת"פ (שלום ת"א) 33623-10-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (8.7.2015), אליו הפנה ב"כ הנאשם בסיכומיו).

62. לבחינת האמירות עצמן, במבחני הפסיקה: תוכן של האמירות שהשמיע הנאשם בוטה, אף אם לא אמר מפורשות כי בכוונתו לשחוט את משפחתו במו ידיו; השמעת האיומים בעוד הנאשם בחדר המעוכבים, תוך כדי צרחות, קללות, בעיטה בקיר וכשהוא לא נשמע להוראות השוטר במקום - הן נסיבות מעוררות דאגה וסיכון; השמעת דברי איום במהלך החקירה באוזניו של החוקר, אף היא שלוחת רסן וחמורה, כפי שהנאשם הבהיר בדבריו **"רק אלוהים יודע מה אני אעשה"**. לפי כל המבחנים שנקבעו, מהות האיומים הקשים, הקשרם ושליטתו של הנאשם בסיכון כלפי בני משפחתו - מבססים את היסוד העובדתי.

63. בהתייחס ליסוד הנפשי נתתי דעתי לנסיבות שאפפו את התנהגות הנאשם בתחנה. הנאשם אמר את דברי האיום לאוזני שוטרים, הן בחדר המעוכבים תוך התנהגות פרועה והפרעה לשוטר והן בחקירתו. זאת ועוד, הנאשם השמיע אמירה בוטה שכוונה כלפי אזרחית לא ידועה שהייתה בחצר התחנה שאת קולה שמע באקראי באומרו: **"צריך לשחוט אותה בגלל שהיא מאיימת על מישהו שתכניס אותו לבית סוהר" (ת/4)**. סוג האיומים, תוכנם והנסיבות בהן השמיעם הנאשם מלמדים על כוונתו הברורה להפחיד או להקניט, את קולטי האיומים - השוטרים, ובאמצעותם את בני משפחתו.

יפים לענייננו הדברים שנקבעו בהלכת לם:

"ניתן אפוא לקבוע כי ככל שהאמירה תהא חמורה ופוגענית יותר מבחינת תוכנה, כך יהיה ברור יותר כי מעצם טיבה ואופייה היא איום כלפי קולט האמירה. לפיכך אמירה עלולה לעלות כדי איום גם בהיעדר כל זיקה בין המאויים שקלט את האמירה לבין מושא האמירה, וזאת בעיקר בשל מהותה וחומרתה של האמירה. למשל, סביר כי איום ברצח, כבדוגמה שהבאנו, או דברי בלע חמורים אחרים יש בהם כדי להפחיד את מי ששומעם ולהיות איום עליו."

64. בנסיבות המקרה, כאשר דברי האיום הושמעו בפני שוטרים בתחנת המשטרה, הוכח כי הושלמה עבירת האיומים אשר הושמעה באוזניהם והופנתה כלפי בני משפחת הנאשם.

סייג "זוטי דברים"

65. בנוגע לעבירה של היזק במזיד לשרפרף שנשבר בשל בעיטה של הנאשם, עתר ב"כ הנאשם לזכותו מחמת קיומו של סייג זוטי דברים. סייג זוטי דברים מעוגן בסעיף 34' לחוק העונשין, ובבסיסו הכלל לפיו המשפט

הפלילי אינו עוסק בזוטות. וזהו לשונו:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".

66. מטרת הסייג היא מניעת תיוג פלילי למעשים, אשר באופן פורמאלי מקימים עבירה, אך אין בהם ולו מידה מזערית של סכנה לפגיעה ב"ערך המוגן", והם אינם הולמים במהותם עבירה פלילית.

67. התנאים לקיומו של הסייג נדונו בהרחבה בע"פ 807/99 **עזיזאן נ' מדינת ישראל**, פ"ד נג(5) 747 (1999), כדלקמן: (23.10.1996), ואומצו בע"פ 807/99 **עזיזאן נ' מדינת ישראל**, פ"ד נג(5) 747 (1999), כדלקמן:

"באשר לשיקולים הצריכים להנחות את בית-המשפט בבואו להכריע בטענת הגנה זו לגופה, לאחר שמיעת הראיות, הרי שאלה צריכים להיבחן לפי טיבו הקונקרטי של המעשה והאינטרס הציבורי וההגנה תתקבל רק באותם מקרים בהם אין במעשה עצמו מידה מינימלית של סכנה לערך החברתי המוגן ואין הוא הולם מבחינה עניינית את המושג של עבירה פלילית. [...] הרי שהדגש לענין ההגנה של זוטי דברים מושם על טיבו של המעשה הקונקרטי עצמו 'נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי'. [הדגשה לא במקור א.א.]"

68. בית המשפט העליון דן בסייג "זוטי דברים" בע"פ 7829/03 **מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ**, פ"ד ס(2) 120 (2005) (להלן: "פרשת אריאל רמזורים"), וקבע:

"[...] אף על פי שהסייג בדבר 'זוטי דברים' אינו מונה רשימה של מקרים הבאים בגדרו, הרי שהמגמה העולה מן הפסיקה היא שיש להחילו בזירות תוך בחינת נסיבותיו של כל מקרה ומקרה. בבואו לבחון מעשה שנתמלאו בו כל יסודות העבירה ישאל בית המשפט את עצמו אם מעשה העבירה הצמיח מידה מזערית של סכנה לציבור. תשובה שלילית תחייב את המסקנה שהשפעתו של המעשה על החברה היא כה מזערית, עד שאין זה ראוי להכתים את מבצעו בהרשעה בפלילים. [...] אל לנו לשכוח כי הכלל בדבר זוטי דברים הוא אך סייג לאחריות הפלילית, ומשכך, אין הוא בבחינת הכלל, אלא החריג."

69. קרי, כדי לבחון את קיומו של הסייג צריכים לחול ארבעת התנאים שקבע המחוקק במצטבר: "טיב המעשה", "נסיבותיו", "תוצאותיו" ו"האינטרס הציבורי". בין התנאים הללו קיימים קשרי גומלין, אם לקולה ואם לחומרה, ומשקל הבכורה ניתן ל"אינטרס הציבורי" (ראו גם רע"פ 8464/14 **מדינת ישראל נ' עזרא** (15.12.2015)).

70. בנסיבות מקרה מסוים יכול שיקבל אחד התנאים משקל ממש, ואולם בסופו של דבר השאלה המכריעה היא אם סיכום כל ארבעת התנאים מוביל אל המסקנה, כי **לא קיימת סכנה מזערית לציבור** המצדיקה הטלת אחריות בפלילים.

71. ויובהר, עסקינן בהגנה מהותית שעל הנאשם הנטל להוכחתו - במעשה הקונקרטי על רבדיו השונים (להרחבה ראו כב' השופט קדמי **על הדין בפלילים** חלק ראשון, עמ' 555-556; וכן ראו רבין וואקי **דיני עונשין** (מהדורה שלישית) כרך ב', עמ' 946).

72. ולענייננו, ממצאי העובדה נקבעו בהתאם לעדות המתלוננת: **"טיב המעשה"** של הנאשם אשר בעט ברגלו קלות בשרפרף ושבר אותו (מבלי שכיוון אותו לעבר אמו), הוא ברף נמוך של חומרה; **"תוצאת"** המעשה, בגין

שבירת השרפרף, קלה בשל ערכו הנמוך, על כך אין מחלוקת; מנגד, אין להקל ראש "**בנסיבות**" המעשה. הנאשם בעט בשרפרף במהלך ריב עם אמו (בת ה-66), בחמת זעם, תוך שקילל אותה במילים בוטות - "זונה" ו"שרמוטה", ועורר את פחדה מפניו עד כדי כך שהיא התקשרה לבנה מוחמד בבקשה לעזרה והזהירה אותו לבל יבוא אל הבית.

73. אשר על כן, נסיבות המעשה מלמדות כי "**הפגיעה באינטרס הציבורי**" ודאי אינה מזערית, ולא מצדיקה נקיטה בחריג של זיכוי הנאשם מביצוע עבירה של היזק בזדון, אף בהתעלם מיתר העבירות המיוחסות לו ולעובדה שממילא השיקול כי אין זה ראוי "להכתיים" את הנאשם בפלילים אינו רלוונטי בעניינו.

סוף דבר

74. משקבעתי את הממצאים העובדתיים לעיל, הוכח כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, לפיכך אני מרשיעה אותו בביצוע עבירות היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין, הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין, ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ג' תשרי תשפ"ב, 09 ספטמבר 2021, במעמד הצדדים.